

A berekaljai víziember

Dobóberekalján van a falu végén egy patak. Nyáron alig van benne víz, télvíz idején majd eldönti az egész falut. A neve: Podluzsánka. Nevét a falu régi elnevezésétől kapta, mert ezelőtt Dobóberekaljának — mit jelenleg a tótok Dobrekalj-nak kereszteltek el, Garampodluzsány volt a neve. E patak hídján alatt, rejtelmes odúban él egy ősz, öregember. Haja a sarkáig leér, s mindig földetlenül csillog a holdfényben, ha megjelenik éjnek idején, a patakparton. Kopott, rongyos ruha van rajta, oldalán nyílás, amelyből mindig csurog a víz. Nappal rendes emberi alakot vesz fel, s így megy be koldulni a faluba.

Kutya nem ugatja, ember nem bántja, gyermek nem meri ráhajigálni az út göröngyeit. Félt tőle mindenki. A faluból állandó figyelemmel kíséri, hogy ki megy át a hídján, vagy ki merészel a patakjában fürdeni. S ha valakit a patakparton lát, szelleme régi köntösében azonnal otthon terem, s ki a patakhoz tévedt, azt megfojtja, lelkét leviszi a titkos üregbe, s ott kínozza az utolsó ítéletig. Sokan meg akarták már lesni az öregembert gonosz munkájában, de a kik e célból menekültek el a faluból, nem tértek vissza többé sohasem. A kíváncsik lelkeit is ott kínozza a fehér öregember lenn a titkos üregben.